

Het Boek Daniël - Nummer Honderdacht

Onthulling van profetische symboliek: een uitvoerige analyse van de zeven bazuinen in Openbaring

Jeff Pippenger

2024-02-29

Aan William Miller werd groot licht geschonken aangaande de zeven gemeenten, de zeven zegels en de zeven bazuinen in het boek Openbaring. Hij plaatste die profetische symbolen binnen het kader van de twee verwoestende machten van het heidendom, gevolgd door het pausdom. Hij zag niet elk profetisch kenmerk van die symbolen, maar wat hij wél zag, vestigde het fundamentele begrip van de innerlijke geschiedenis en de uiterlijke geschiedenis van Gods gemeente vanaf de tijd van de apostelen tot aan het einde van de wereld. De innerlijke geschiedenis werd voorgesteld door de gemeenten, en de uiterlijke geschiedenis van de gemeenten werd voorgesteld door de zegels. Hij zag dat de bazuinen symbolen waren van Gods oordeel over Rome, dat een voorafschaduwing was van Gods oordeel over Rome aan het einde van de wereld, hoewel hij niet zag dat Rome aan het einde van de wereld was samengesteld uit een drievoudige unie.

Het door Uriah Smith geschreven boek, getiteld Daniël en Openbaring, bevat enkele onjuiste denkbeelden, maar het werd door Zuster White aangeduid als „Gods helpende hand”. Zij gaf aan dat het verspreid moest worden samen met De Grote Strijd, Patriarchen en Profeten, en De Wens der Eeuwen. Haar krachtige aanbeveling betekende niet dat het boek op hetzelfde geïnspireerde niveau stond als haar boeken, maar dat het „grootse onderwijzing” bevatte en ervoor verantwoordelijk was geweest „vele kostbare zielen tot kennis van de waarheid te brengen.”

Het boek hanteert de Milleritische profetische logica, vergezeld van begrippen omtrent profetie die vóór 22 oktober 1844 nog niet waren gezien. Wij zullen naar passages in het boek verwijzen terwijl wij de drievoudige toepassing van de drie Weeën uiteenzetten.

Miller stelde dat de „zeven bazuinen een geschiedenis zijn van zeven bijzondere en zware oordelen die over de aarde, of het Romeinse koninkrijk, zijn gezonden.” De eerste vier bazuinen vertegenwoordigen de oordelen die over het heidense Rome werden gebracht, en de vijfde en zesde bazuin waren Gods oordelen die over het pauselijke Rome werden gebracht, maar Miller zou niet hebben onderkend dat de zevende bazuin Gods oordeel over het moderne Rome vertegenwoordigde. Sprekend over de zeven zegels en zeven bazuinen van Openbaring schreef Uriah Smith:

„Nadat het Lam het boek genomen heeft, gaat Het onmiddellijk voort de zegels te openen; en de aandacht van de apostel wordt gevestigd op de taferelen die zich onder elk zegel voltrekken. Het getal zeven is reeds opgemerkt als in de Schrift volledigheid en volmaaktheid aanduidend. De zeven zegels omvatten daarom het geheel van een bepaalde klasse van gebeurtenissen; de opvatting dat zij zich wellicht uitstrekken tot aan de tijd van Constantijn, en de zeven bazuinen vervolgens een andere reeks vanaf die tijd verder aanduiden, kan niet juist zijn. De bazuinen duiden een reeks gebeurtenissen aan die gelijktijdig plaatsvinden met de gebeurtenissen van de

zegels, maar van een geheel ander karakter zijn. Een bazuin is een symbool van oorlog; daarom duiden de bazuinen grote politieke beroeringen aan die onder de volken gedurende het evangelietijdperk zullen plaatsvinden. De zegels duiden gebeurtenissen van godsdienstige aard aan en bevatten de geschiedenis van de kerk vanaf het begin van het christelijke tijdperk tot aan de komst van Christus.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

Een bazuin is een symbool van oorlog en politieke onrust. Met betrekking tot vers twee van hoofdstuk acht van Openbaring verklaart Smith:

“‘VERS 2. En ik zag de zeven engelen die vóór God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven.’

„Dit vers introduceert een nieuwe en afzonderlijke reeks gebeurtenissen. In de zegels hebben wij de geschiedenis van de kerk gehad gedurende wat de evangeliebedeling wordt genoemd. In de zeven bazuinen, die nu worden ingevoerd, hebben wij de voornaamste politieke en krijgshaftige gebeurtenissen die zich gedurende dezelfde tijd zouden voltrekken.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Het zevende zegel wordt geopend in de eerste zes verzen van Openbaring hoofdstuk acht, en tegen de achtergrond van de opening van het zevende zegel maken zeven engelen met zeven bazuinen zich gereed om te blazen.

En toen het het zevende zegel geopend had, ontstond er een stilte in de hemel, omtrent een half uur lang. En ik zag de zeven engelen die vóór God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven. En een andere engel kwam en stond bij het altaar, met een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerk gegeven, opdat hij het met de gebeden van alle heiligen zou offeren op het gouden altaar dat vóór de troon was. En de rook van het reukwerk steeg, met de gebeden van de heiligen, op vóór God uit de hand van de engel. En de engel nam het wierookvat, vulde het met vuur van het altaar en wierp het op de aarde; en er kwamen stemmen, donderslagen, bliksemstralen en een aardbeving. En de zeven engelen die de zeven bazuinen hadden, maakten zich gereed om op de bazuin te blazen. Openbaring 8:1–6.

Er is een profetische anomalie die wij in eerdere artikelen hebben vastgesteld, maar waarvan wij het bijzondere profetische verschijnsel nog niet specifiek hebben behandeld. Die anomalie is dat symbolen die een opeenvolging van wegmarkeringen in de profetische geschiedenis voorstellen, alle samenkomen in de afsluiting van de geschiedenis die zij vertegenwoordigen. Wij hebben aangetoond dat de vier generaties van het Laodiceïsche adventisme, die worden voorgesteld door de vier gruwelen van Ezechiël hoofdstuk acht, specifieke wegmarkeringen aanduiden, maar dat elk daarvan zich, als een beproeving, herhaalt in de geschiedenis van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. Deze anomalie wordt ook aangetroffen in de zeven bazuinen, want hoewel zij specifieke oordelen over het heidense, pauselijke en moderne Rome voorstellen, komen zij alle opnieuw samen wanneer het voltrekkende oordeel over het moderne Rome begint bij de spoedig komende zondagswet.

De zeven bazuinen hebben specifieke data waarop zij in het verleden in vervulling gingen, maar zuster White plaatst de zeven engelen met zeven bazuinen in Openbaring hoofdstuk acht ook in de

geschiedenis van de spoedig komende zondagswet.

“En toen Het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen van hen die gedood waren om het woord van God en om het getuigenis dat zij bezaten; en zij riepen met luide stem, zeggende: Hoe lang nog, o Heere, Heilige en Waarachtige, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen? En aan ieder van hen werden witte gewaden gegeven [Zij werden rein en heilig verklaard]; en hun werd gezegd dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook hun mededienstknachten en hun broeders, die gedood zouden worden zoals zij, vervuld zouden zijn’ [Openbaring 6:9–11]. Hier werden aan Johannes taferelen voorgesteld die niet de werkelijkheid waren, maar datgene wat in een toekomstige periode van tijd zou zijn.

„Openbaring 8:1–4 geciteerd.” Manuscript Releases, deel 20, 197.

In de voorgaande passage past zuster White de dialoog en vervulling van het vijfde zegel toe op de periode waarin de zeven engelen in hoofdstuk acht op het punt staan te bazuinen, maar zij plaatst diezelfde voorstelling ook in de geschiedenis van de twee stemmen van Openbaring hoofdstuk achttien.

„Toen het vijfde zegel werd geopend, zag Johannes de Openbaarder in een visioen onder het altaar de schare van hen die geslacht waren om het Woord van God en het getuigenis van Jezus Christus. Daarna volgden de taferelen die in het achttiende hoofdstuk van Openbaring worden beschreven, wanneer zij die getrouw en waarachtig zijn, uit Babylon worden geroepen. [Openbaring 18:1–5, geciteerd.]” Manuscript Releases, deel 20, 14.

De zeven bazuinen vertegenwoordigen Gods oordeel in de geschiedenis van het heidense, pauselijke en moderne Rome, maar zij worden ook uitgebeeld in de geschiedenis van 11 september 2001 en de tweede stem van de spoedig komende zondagswet. Nadat hij de eerste zes verzen van Openbaring hoofdstuk acht heeft behandeld, begint Uriah Smith de historische vervullingen van de eerste vier bazuinen uiteen te zetten.

“Het onderwerp van de zeven bazuinen wordt hier hervat en beslaat het overige deel van dit hoofdstuk en geheel hoofdstuk 9. De zeven engelen bereiden zich voor om te bazuinen. Hun bazuingeschal treedt op als een aanvulling op de profetie van Daniël 2 en 7, aanvangend met het uiteenvallen van het oude Romeinse Rijk in zijn tien delen, waarvan wij in de eerste vier bazuinen een beschrijving hebben.” Uriah Smith, Daniël en Openbaring, 477.

Smith stelt vast dat de eerste vier bazuinen Gods oordelen over het heidense Rome waren. Hij citeert vers zeven, dat de profetische kenmerken van de eerste bazuin aanduidt, en wijst vervolgens op de historische vervulling ervan.

„Het eerste strenge en zware oordeel dat het West-Romeinse Rijk op zijn neergaande weg trof, was de oorlog met de Goten onder Alarik, die de weg opende voor latere invallen. De dood van Theodosius, de Romeinse keizer, vond plaats in januari 395, en nog vóór het einde van de winter waren de Goten onder Alarik tegen het rijk ten strijde getrokken.

„De eerste inval onder Alarik verwoestte Thracië, Macedonië, Attica en de Peloponnesus, maar bereikte de stad Rome niet. Bij zijn tweede inval echter trok de Gotische aanvoerder over de Alpen en de Apennijnen en verscheen voor de muren van de ‘eeuwige stad’, die weldra ten prooi viel aan de woede van de barbaren.

„Het schallen van de eerste bazuin vindt zijn plaats omstreeks het einde van de vierde eeuw en daarna, en heeft betrekking op deze verwoestende invallen in het Romeinse Rijk onder de Goten.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith identificeert Alarik als het symbool van Gods oordeel over het heidense Rome, voorgesteld door de eerste bazuin. Elk van de bazuinen heeft een historische figuur die de bazuin vertegenwoordigt; Alarik vertegenwoordigt de komst van de eerste bazuin vanaf het einde van de vierde eeuw. Miller had niet kunnen inzien dat deze bazuin over Rome werd gebracht vanwege de handhaving van de zondag, want Miller hield de zondag. Ook Smith ontging dit feit, maar Smith erkende wel dat de eerste afgedwongen zondagswet door Constantijn in het jaar 321 werd ingesteld. De profetische vuistregel die met de handhaving van de zondag verbonden is, is altijd dezelfde, want God verandert nooit, en die regel luidt dat „nationale afvalligheid wordt gevolgd door nationale ondergang”. Alarik vertegenwoordigt het begin van de nationale ondergang, die juist begon in de periode waarin Constantijn de eerste zondagswet uitvaardigde.

Smith gaat verder door vers acht te citeren, waarin de tweede bazuin wordt aangeduid, en vervolgt vervolgens zijn commentaar:

“Het Romeinse rijk werd na Constantijn in drie delen verdeeld; vandaar de veelvuldige uitdrukking: ‘het derde deel der mensen,’ enz., als toespeling op het derde deel van het rijk dat onder de gesel lag. Deze verdeling van het Romeinse koninkrijk vond plaats bij de dood van Constantijn, onder zijn drie zonen, Constantius, Constantijn II en Constans. Constantius bezat het Oosten en vestigde zijn residentie te Constantinopel, de hoofdstad van het rijk. Constantijn de Tweede bezat Brittannië, Gallië en Spanje. Constans bezat Illyricum, Afrika en Italië. (Zie Sabine’s Ecclesiastical History, blz. 155.) Over dit algemeen bekende historische feit zegt Elliott, zoals aangehaald door Albert Barnes in zijn aantekeningen bij Openb. 12:4: ‘Ten minste tweemaal, voordat het Romeinse rijk blijvend verdeeld werd in de twee delen, het Oostelijke en het Westelijke, vond er een drievoudige verdeling van het rijk plaats. De eerste deed zich voor in 311 n.Chr., toen het werd verdeeld tussen Constantijn, Licinius en Maximinus; de andere in 337 n.Chr., bij de dood van Constantijn, onder Constans en Constantius.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Het historische verschijnsel dat Rome in drie delen werd verdeeld, en ook in twee delen, waarnaar de historici verwijzen die Smith aanhaalt, zijn de elementen van Rome die de drievoudige unie van het moderne Rome kenmerken, welke een structuur vormt die in tweeën is verdeeld en de vereniging van kerk en staat voorstelt. Wanneer Smith vervolgens verdergaat, identificeert hij daarna de historische figuur die met de tweede bazuin verbonden is.

„De geschiedenis die een illustratie biedt van het blazen van de tweede bazuin, heeft kennelijk betrekking op de inval in en verovering van Afrika, en daarna van Italië, door de geduchte Genserik. Zijn veroveringen waren grotendeels TER ZEE; en zijn triomfen waren „als het ware

een grote berg, brandende van vuur, in de zee geworpen”. Welke voorstelling zou beter, of zelfs maar even goed, de botsing van vloten en de algemene verwoesting van de oorlog langs de zeekusten kunnen uitbeelden? Bij de verklaring van deze bazuin moeten wij uitzien naar gebeurtenissen die in het bijzonder betrekking zullen hebben op de handelswereld. Het gebruikte symbool brengt ons er van nature toe onrust en beroering te verwachten. Niets anders dan een felle zeeoorlog zou de voorzegging vervullen. Indien het blazen van de eerste vier bazuinen betrekking heeft op vier opmerkelijke gebeurtenissen die hebben bijgedragen tot de ondergang van het Romeinse rijk, en de eerste bazuin ziet op de verwoestingen van de Goten onder Alarik, dan zien wij hierin vanzelf uit naar de daaropvolgende daad van inval die de Romeinse macht deed wankelen en tot haar val bijdroeg. De volgende grote inval was die van „de geduchte Genserik”, aan het hoofd van de Vandalen. Zijn optreden viel in de jaren n.Chr. 428–468. Deze grote Vandalenvorst had zijn hoofdkwartier in Afrika...”

“Met betrekking tot de belangrijke rol die deze stoutmoedige zeerovershoofdman speelde in de ondergang van Rome, gebruikt de heer Gibbon deze veelbetekenende woorden: ‘Genseric, een naam die, in de vernietiging van het Romeinse rijk, een gelijke rang heeft verdiend met de namen van Alarik en Attila.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith identificeerde, terwijl hij de geschiedschrijver Gibbon aanhaalde, die wees op de historische symbolen van de eerste drie bazuinen, dat Genserik de tweede bazuin was, en zei vervolgens dat Genserik „gelijke rang verdiende met Alarik en Attila.” Alarik is de eerste bazuin, Genserik de tweede, en Attila de Hun was de derde bazuin, die in vers tien wordt behandeld. Smith wees erop dat de tweede bazuin, voorgesteld door Genserik, de geschiedenis van „428-468” vertegenwoordigde. Vervolgens citeert Smith vers tien, dat de derde bazuin aanduidt, en vervolgt hij zijn relaas:

„Bij de uitlegging en toepassing van deze passage worden wij gebracht tot de derde gewichtige gebeurtenis die heeft geleid tot de ondermijning van het Romeinse rijk. En bij het vinden van een historische vervulling van deze derde bazuin zullen wij voor enkele uittreksels schatplichtig zijn aan de Notes van dr. Albert Barnes. Bij de verklaring van deze schriftplaats is het noodzakelijk, zoals deze commentator zegt, ‘Dat er een of andere aanvoerder of krijgsman zou zijn die vergeleken kon worden met een vlamme meteoor; wiens loop buitengewoon schitterend zou zijn; die plotseling zou verschijnen ALS een brandende ster, en dan verdwijnen als een ster welker licht in de wateren werd uitgeblust.’— Notes on Revelation 8.

„Hier wordt vooraf verondersteld dat deze bazuin zinspeelt op de verwoestende oorlogen en woeste invallen van Attila tegen de Romeinse macht, die hij aan het hoofd van zijn horden Hunnen voerde....“

“En de naam van de ster wordt Alsem genoemd [duidend op de bittere gevolgen].’ Deze woorden—die, zoals zelfs de interpunctie in onze vertaling aangeeft, nauwer met het voorgaande vers verbonden zijn—brengen ons voor een ogenblik terug bij het karakter van Attila, bij de ellende waarvan hij de bewerker of het werktuig was, en bij de verschrikking die door zijn naam werd ingegeven.

“‘Volledige uitroeijing en vernietiging’ zijn termen die het best de rampspoeden aanduiden die hij veroorzaakte.’ Hij noemde zichzelf: ‘De Gesel van God.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

De geschiedenis van de derde bazuin, voorgesteld door Attila de Hun, strekte zich uit van het jaar 441 tot aan zijn dood in het jaar 453. Smith citeert vervolgens vers twaalf, dat de vierde bazuin voorstelt en de barbaarse vorst Odoaker beschrijft, waarbij de drievoudige symboliek van West-Rome wordt voorgesteld door de zon, de maan en de sterren. Hij duidt de drie symbolen aan als symbolen van de “zon, maan en sterren—want zij worden hier ongetwijfeld als symbolen gebruikt—en duiden kennelijk de grote lichten van het Romeinse bestuur aan,—zijn keizers, senatoren en consuls. Bisschop Newton merkt op dat de laatste keizer van West-Rome Romulus was, die spottend Augustulus werd genoemd, of de ‘verkleinde Augustus’. West-Rome viel in 476 n.Chr. Toch bleven, hoewel de Romeinse zon was uitgeblust, haar ondergeschikte lichten nog zwak schijnen, terwijl de senaat en de consuls bleven voortbestaan. Maar na vele burgerlijke tegenslagen en veranderingen van politiek lot werd ten slotte, in 566 n.Chr., de gehele vorm van het oude bestuur omvergeworpen, en Rome zelf werd teruggebracht van keizerin van de wereld tot een arm hertogdom, schatplichtig aan de Exarch van Ravenna.” Uriah Smith, Daniël en Openbaring, 487.

Hier vinden wij nog een getuige van de drievoudige verdeling van Rome, die voorafschaduwde wat de drievoudige unie van het moderne Rome zou zijn. Bij het oostelijke Rome en keizer Constantijn werd de drievoudige verdeling vertegenwoordigd door zijn drie zonen, maar bij het westelijke Rome door hun drievoudige regeringsvorm. Smith stelt vervolgens vast dat de zon, de maan en de sterren een specifieke volgorde aanduiden waarin het westelijke Rome ten val werd gebracht. Hij besluit zijn relaas met de volgende inleiding op de laatste drie bazuinen.

“Hoe ontzagwekkend ook de rampen waren die door de eerste invallen van deze barbaren over het rijk werden gebracht, zij waren betrekkelijk gering in vergelijking met de rampen die nog zouden volgen. Zij waren slechts als de eerste druppels van een regenbui vóór de stortvloed die weldra over de Romeinse wereld zou neerkomen. De drie overblijvende bazuinen worden overschaduwde door een wolk van wee, zoals in de volgende verzen wordt uiteengezet.

‘VERS 13. En ik zag, en ik hoorde een engel vliegen door het midden des hemels, die met luider stem zei: Wee, wee, wee hun die op de aarde wonen, vanwege de overige bazuinstemmen van de drie engelen, die nog moeten bazuinen.’

„Deze engel behoort niet tot de reeks van de zeven bazuinengelen, maar is eenvoudig iemand die aankondigt dat de drie overblijvende bazuinen wee-bazuinen zijn, vanwege de vreselijker gebeurtenissen die onder hun geklank zullen plaatsvinden. Zo is de volgende, of vijfde bazuin, het eerste wee; de zesde bazuin het tweede wee; en de zevende, de laatste in deze reeks van zeven bazuinen, het derde wee.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan met de drie bazuinweeën.

„De rampen van het keizerlijke Rome werden, in zijn ondergang, tot de allerlaatste ervan toe aangekondigd, totdat Rome zonder keizer, consul of senaat was. ‘Onder de Exarchen van

Ravenna werd Rome tot de tweede rang vernederd.' Het derde deel van de zon werd getroffen, en het derde deel van de maan, en het derde deel van de sterren. Het geslacht van de Caesars was met de keizers van het Westen niet uitgestorven. Rome bezat, vóór zijn val, slechts een deel van de keizerlijke macht. Constantinopel deelde met haar het wereldrijk. En noch Goten noch Vandalen heersten over die nog altijd keizerlijke stad, wier keizer, na de eerste verplaatsing van de zetel van het rijk door Constantijn, de keizer van Rome dikwijls als zijn gevolmachtigde en stadhouder aanstelde. En het lot van Constantinopel was voor latere tijden weggelegd en werd door andere bazuinen aangekondigd. Van de zon, de maan en de sterren was vooralsnog slechts het derde deel getroffen.“

„De slotwoorden van de Vierde Bazuin duiden op het toekomstige herstel van het Westelijke Rijk: 'De dag scheen niet voor het derde deel ervan, en evenmin de nacht.' Met betrekking tot het burgerlijk gezag werd Rome onderworpen aan Ravenna, en Italië was een veroverde provincie van het Oostelijke Rijk. Maar, zoals meer in het bijzonder tot andere profetieën behorend, bracht de verdediging van de beeldenverering voor het eerst de geestelijke en wereldlijke machten van de paus en van de keizer in een gewelddadige botsing; en door aan de paus alle gezag over de kerken te verlenen, legde Justinianus zijn helpende hand aan de bevordering van de pauselijke opperheerschappij, die later de macht aannam om monarchen te scheppen. In het jaar onzes Heeren 800 verleende de paus aan Karel de Grote de titel van Keizer der Romeinen.'—Keith. Die titel werd vervolgens opnieuw overgedragen van de koning van Frankrijk op de koning van Duitsland. En door keizer Frans de Tweede werd zelfs deze fictie uiteindelijk en voorgoed prijsgegeven, 6 aug. 1806.” A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 54.